

men som paa Franst altid ere noget meget daarligt. „Lande“ af det tyske „Land“, betyder en Hede, altsaa noget daarligt; „bouquin“ af det tyske „Buch“, betyder en gammel daarlig Bog, altsaa et foragteligt Udtryk; det tyske „Ross“, en Ganger, hedder paa franst „rosse“ og betyder et Dg, og endelig det tyske Ord „Herr“, der bruges om selve hans Majestæt Keiseren, hedder paa franst „høre“ og betegner en Stympet. Det gælder altsaa helt igennem, at disse ophøjede tyske Udtryk bruges i en ret foragtelig Forstand paa Franst. Jeg mener derfor heller ikke, at vi her skulle være saa forfærdelig bedrøvede over, at vi faa et fremmed Udtryk indført paa et Sted, hvor det ikke betegner noget i og for sig ophøjet eller godt, men tværtimod det modsatte. Naar det ærede Medlem har doleret over, at Band- og Brødstraffen skulde anvendes paa disse statsløse Kvinder, synes han at overse, at der netop afholdes en Slags Sæssion for de vordende offentlige Fruentimmer, hvor det undersøges, om de ere tilstrækkelig legemlig udviklede, saa at deres Legemsbestaaffenhed ikke lægger nogen Hindring i Vejen. Dette appetitlige Regulativ vil give det ærede Medlem fornøden Oplysning i saa Henseende. Saa man kan ikke antage, at disse Kvinder ere særlig svage. Skulde de undertagelsesvis være det, maa det erindres, at intet Menneffe efter dansk Lovgivning faar Band- og Brødstraf, for saa vidt han eller hun ikke kan taale det. Det er jo netop undergivet Vægteskøn, og denne Straf bliver, for at benytte et aktuelt Udtryk, konverteret til en anden Straf, for saa vidt vedkommende ikke kan taale den, f. Eks. efter en Sygdom. Mig forekommer det lidt underligt, naar vi ellers overalt i vor Lovgivning have Band- og Brødstraffen, saa at udelukkelses Anvendelse netop paa disse Kvinder; det synes mig høist behynderligt, at f. Eks. en hæderlig Kvinde, der, naar hun søger at værge sin Ære imod en brutal Mand, bruger en Revolver lidt villigt, skal komme paa Band og Brød for Overtrædelse af Nøddærgeretten, samtidig med at den Kvinde, som indfanger en 14 Aars Dreng og slæber ham hjem med sig, ikke maa faa denne Straf, fordi den er for inhuman. Det forekommer mig at være i allerhøjeste Grad at vende Forholdet paa Hovedet. Jeg kan ikke se andet, end at man meget vel maa kunne anvende Band- og Brødstraffen endogsaa ret klækkeligt paa disse Kvinder. En anden Ting er det, at denne Straf naturligvis kan misbruges. Det staar i Forbindelse med, hvad det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) bemærkede, at man kunde tænke sig denne Lov an-

vendt netop til at tvinge Kvinder ind i offentlige Huse. Ja, selvfølgelig, naar man tænker sig Politiet som Forbrydere eller Administrationen handlende stik mod Lovens Mand. Jeg antager ikke, der bliver Tale om at stille det Alternativ: Enten ind i et offentligt Hus eller ogsaa Band og Brød. Jeg mener, man maa diktere dem Straffen og ikke paa nogen Maade opfordre dem til at vælge det andet Alternativ. Men selv om det ærede Medlem havde Ret, betegner Loven dog et Fremskridt, i det mindste det, at den danske Lovgivningsmagt aldeles ubetinget hævder, at den vil ikke have noget Medansvar i saa Henseende. Begaas der Misbrug i Administrationen, maa der vel kunne findes Midler til at ramme den.

Bajer: Efter at vi have hørt de forskellige Talere, navnlig det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), kunde der have været megen Anledning til at foreslaa, at Sagen blev standset og henviset til et Udvalg. Jeg tør imidlertid ikke stille et saadant Forslag, da jeg vil undgaa endogsaa Skin af at lægge Loven Hindringer i Vejen. Men vare vi tidligere paa Samlingen, vilde jeg ubetinget have foreslaaet det. Jeg nævner det kun, for saa vidt der maaste er andre Medlemmer, der have mere Mod end jeg i den Henseende. Jeg fik ikke Svar fra den højtærede Justitsminister paa en Antydning med Hensyn til, at man skulde undgaa at optage fremmede Kvinder i saadanne Huse, men det er maaste af den Grund, at den højtærede Minister ikke har overvejet Sagen tilstrækkelig, og jeg haaber, Tavshed betyder, at den vil blive taget under Overvejelse ved paafølgende Beslutning.

Hvad Ændringsforslagene angaa, forekommer det ikke mig, at der er fremkommet tilstrækkelig vægtige Grunde imod dem. Naar den højtærede Minister siger, mod at forandre „Fruentimmer“ til „Kvindfolk“, at vi dog ikke komme af med dette Ord, da kan man jo sige det som saa meget andet, men man maa træffe det, hvor det kommer frem. Naar der skal gøres saadanne Forbedringer i Sproget, renses ud paa den Maade, er Spørgsmaalet, hvem der skal gøre det. Man siger, det er Stolen, men Stolen har ikke altid tilstrækkelig Myndighed. Der er et Sted, hvor man har det — det er her. Naar man gør det her, maa de andre følge efter. Jeg beklager derfor, at dette Forslag endnu skal finde Modstand. — Naar jeg foreslaar, at man skal bruge Ordet „Utgangshus“ i Stedet for „offentligt Hus“, da er det, fordi „Utgangshus“ jo har,